

Apartamenty Królewskie

Apartamenty Królewskie

Zapraszamy do zwiedzania apartamentów króla Stanisława Augusta.

Apartament Wielki to sale reprezentacyjne: Sala Rady – sala posiedzeń Rady Nieustającej, pierwszego w Polsce stałego rządu, złożonego z króla, 18 senatorów i 18 posłów; Sala Wielka – miejsce ceremonii dworskich i zgromadzeń, gdzie odbywały się także uczy, bale, koncerty i przedstawienia teatralne; Sala Rycerska – poświęcona uczczeniu osób zasłużonych dla ojczyzny, i Sala Tronowa – z odtworzonymi srebrnymi, haftowanymi orłami na zaplecku tronu. Całość uzupełniają mniejsze, aczkolwiek wyjątkowe pomieszczenia jak Pokój Marmurowy – ze słynnymi portretami królów Polski, Galeria Owalna czy Antyszambra. [Czytaj więcej, zobacz zdjęcia >](#)

Apartament Królewski to pomieszczenia mieszkalne Króla. Poza Pokojem Sypialnym, Garderobą i Gabinetem Króla oraz Salą Audiencjonalną znajduje się tu również słynny Pokój Canaletta – z kolekcją wedut, Kaplica, Pokój Zielony oraz Pokój Żółty, w którym odbywały się słynne czwartkowe obiady. Pomieszczenia wypełniają odzyskane i odrestaurowane pamiątki oraz niezwykła kolekcja dzieł sztuki, głównie obrazów i rzeźb. [Czytaj więcej, zobacz zdjęcia >](#)

Zamek Królewski za panowania ostatniego polskiego monarchy przeżywał okres największej świetności, kiedy to „prastara siedziba królów polskich” została przebudowana i zamieniona na reprezentacyjną rezydencję monarszą, uwzględniającą estetyczne i ideologiczne koncepcje europejskiego oświecenia. Późniejsze losy Zamku, a zwłaszcza kolekcji dzieł sztuki króla Stanisława Augusta oraz wyposażenia wewnątrz zamkowych z okresu stanisławowskiego, były niezwykle burzliwe. Na początku XIX wieku książę Józef Poniatowski, spadkobierca kolekcji Stanisława Augusta, sukcesywnie wyprzedawał zbiory na pokrycie długów swoich i stryja. W 1809 roku odsprzedał wyposażenie Zamku Królewskiego Fryderykowi Augustowi, księciu warszawskiemu.

W 1815 roku prawo własności Zamku Królewskiego i jego wyposażenia przejął – jako król polski – car Aleksander I. W 1832 roku w ramach represji po powstaniu listopadowym część sal zamkowych została zniszczona, inne mocno przearanżowano, a najcenniejsze dzieła sztuki – w tym weduty Warszawy Canaletta, obrazy pędzla Marcella Bacciarellego i rzeźby dłuta Andrégo Le Bruna – wywieziono do Rosji, a ich miejsce zajęły symbole władzy carskiej.

W 1914 roku, wraz z wybuchem I wojny światowej, zaborcze władze rosyjskie urządziły w Bibliotece Królewskiej koszary, zaś w dzisiejszej Galerii Owalnej szpital polowy. Do sierpnia 1915 ewakuujące się pod naciskiem Niemców wojska rosyjskie wywoziły znaczne ilości mienia zamkowego – historyczne mobilia i sprzęty użytkowe wypełniły 800 skrzyń. Na swoim miejscu pozostały jedynie marmurowe rzeźby, Chronos i Sława w Sali Rycerskiej oraz Apollo i Minerwa w Sali Wielkiej. 5 sierpnia 1915 do Warszawy wkroczyły wojska niemieckie, a Zamek został urzędową siedzibą generała-gubernatora Hansa von Beselera.

11 listopada 1918 roku, w symbolicznym dniu odzyskania przez Polskę niepodległości, na Zamku Królewskim wywieszono biało-czerwoną chorągiew, sam Zamek zaś w okresie dwudziestolecia międzywojennego stał się areną najważniejszych wydarzeń rangi państwowej

i międzynarodowej, tu bowiem znajdowały się rezydencja Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz urzędy obsługujące działalność głowy państwa: Kancelaria Cywilna i Gabinet Wojskowy. W 1919 roku tymczasowo mieściły się tu także mieszkanie i biura premiera Ignacego Jana Paderewskiego.

W zamkowych wnętrzach zamieszkiwali również wybitni przedstawiciele kultury polskiej, między innymi Stefan Żeromski i Stanisław Przybyszewski.

Zamek Królewski pełnił zarazem funkcje muzealne. Na mocy traktatu ryskiego z 1921 roku do Zamku Królewskiego powróciło ponad 2 tysiące dzieł sztuki. Lata 20. i 30. XX wieku to czas przywracania Apartamentom Wielkiemu i Królewskiemu wyglądu z czasów doby stanisławowskiej, w dużej mierze poprzez ponowne wkomponowanie w ich przestrzeń rewindykowanych obrazów, rzeźb, mebli i innych dzieł sztuk zdobniczych. Ten żmudny proces miał na celu przywrócenie blasku i prestiżu dawnej rezydencji królów i Rzeczypospolitej, jednego z najważniejszych symboli odrodzonego państwa polskiego.

We wrześniu 1939 roku wskutek bombardowań lotniczych i ostrzału artyleryjskiego Zamek został doszczętnie zniszczony. W 1971 roku podjęto decyzję o odbudowie Zamku Królewskiego w Warszawie, a uroczyste udostępnienie obiektu publiczności miało miejsce 31 sierpnia 1984 roku.

Restytuowany Zamek jest wybitnym dziełem konserwatorskim – częściowo jedynie autentycznym, jednak w pełni wiarygodnym, odpowiadającym konserwatorskiej maksymie *conservare est novam vitam dare* (konserwacja jest dawaniem nowego życia). Choć zawiera elementy pochodzące z epok wcześniejszych, jego zasadnicza bryła jest dziełem wczesnego baroku i nadaje mu charakter pałacu miejskiego, poprzez odpowiednio wyważone proporcje i akcenty architektoniczne ściśle związanego z panoramą Warszawy.

Zamek jest też efektem wieloletnich starań podejmowanych konserwatorów, historyków sztuki, muzealników, często wbrew politycznym oporom władz, a także wynikiem zbiorowego wysiłku – do 1980 roku jego odbudowa finansowana była dzięki ofiarności Polaków w kraju i na uchodźstwie, zaś w skład jego wyposażenia weszły liczne dary rzeczowe od osób prywatnych, instytucji i rządów.